

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Laureta.servis, s. r. o.**, IČO 04016611
sídlem Dlouhá 715/38, 110 00 Praha 1 – Staré město
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Múkou
sídlem Vyšehradská 423/27, 128 00 Praha 2 – Nové město

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. 29393/23/5300-22442-710990,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a byly potvrzeny dva dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 24. 8. 2022 a ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

5. 10. 2022 , kterými byla žalobkyně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červen a červenec roku 2019 a bylo stanoveno penále.
2. Dodatečným platebním výměrem ze dne 24.8.2022, č.j. 7061122/22/2008-52523-111291 byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 177 010 Kč za zdaňovací období červenec 2019 a penále ve výši 35 402 Kč.
  3. Dodatečným platebním výměrem ze dne 5.10. 2022, č.j. 7820581/22/2008-52523-111291, kterým byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 250 556 Kč za zdaňovací období červen 2019 a penále ve výši 50 111 Kč.
  4. Prvostupňovými dodatečnými výměry byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty poté, kdy jí nebyl uznán nárok na odpočet daně dle daňových dokladů, na nichž je jako dodavatel uvedena společnost Walnut Business s. r. o., kdy předmětem fakturace byly úklidové a výpomocné práce. V hotelech a v jednom případě v soukromé domácnosti. Správce daně dospěl k závěru, že ze strany žalobkyně nebyly splněny hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), neboť žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že k uskutečnění zdanitelných plnění došlo tak, jak je na dokladech deklarováno.
  5. Proti uvedeným dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, v němž rozporovala závěr správce daně s odkazem na nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné hodnocení důkazů a a nesprávné hodnocení důkazního břemene v řízení.

II.Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

6. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z kontrolních zjištění správce daně vzešlých z daňových kontrol za předmětná zdaňovací období, v rámci nichž správce daně odstraňoval pochybnosti o předmětných plněních výzvami ze dne 20. 4. 2022, ze dne 12. 7. 2022 a ze dne 29. 6. 2022 a požadoval po žalobkyni objasnění některých konkrétních skutečností týkajících se deklarovaných plnění dle předmětné fakturace. Žalovaný uvedl, že doplnil dokazování u dodavatele žalobkyně, vedl ústní jednání s jednatelkou žalobkyně, učinil vůči žalobkyni další výzvu k prokázání obchodní spolupráce se společností Walnut Business s. r. o. a provedl výslechy osob ze společnosti žalobkyně i jejího dodavatele.
7. Žalovaný po doplnění dokazování, seznámení žalobce s novými skutečnostmi a jejich hodnocením v Seznámení ze dne 13. 6. 2023 a po zhodnocení rozložení důkazního břemene, výpovědní hodnoty doplněného dokazování, vyslechnutých svědků a skutečností zpochybňujících plnění od deklarovaného dodavatele v předmětu a rozsahu plnění přisvědčil závěru správce daně, že žalobkyně neprokázala, že předmětná plnění přijala od společnosti Walnut Business s. r. o. či od jiného dodavatele v postavení plátce daně, a to v deklarovaném předmětu plnění a jeho rozsahu.
8. Žalovaný se následně v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími důvody žalobkyně.
9. Nejprve předestřel právní základ případu, kdy s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a také Ústavního soudu uvedl, jak je v daňovém řízení rozložena důkazní povinnost mezi správce daně a daňový subjekt. Pojednal o zásadách důkazního břemene, které prioritně tíží daňový subjekt a je záležitostí dokladovou, nicméně nemá základ jen ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Pojednal také o důkazní povinnosti správce daně prokázat případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

či úplnost povinných evidencí účetních záznamů, jakož i dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Tedy o povinnosti správce daně prokázat, že existují vážné pochybnosti, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak tvrdí daňový subjekt, tj. o souladu daňového tvrzení se skutečností. Vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, že pokud daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení daňového řádu, které stanoví důkazní povinnost správce daně dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat. Daňový subjekt je povinen v řízení prokázat nejen to, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, ale v jakém rozsahu se tak stalo, ale také i to, že mu toto plnění poskytl plátcem daně, neboť aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně, musí poskytovatel plnění být plátcem DPH. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci Kemwater a související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výjimkou je situace, kdy sám správce daně disponuje údaji potřebnými k ověření toho, že dodavatel měl postavení plátce DPH a kdy je dána povinnost prokazovat statut plátcovství skutečného dodavatele ze strany správce daně, ale to v případě, kdy ze skutkových okolností případů a údajů, které má správce daně k dispozici s jistotou vyplývá, že tento skutečný dodavatel postavení plátce DPH nutně měl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky č. j. 2 Afs 177/2006–61, č.j. 1 Afs 103/2009-232 a č.j. 7 Afs 44/2021-29 žalovaný také poukázal na nezbytnost určité obezřetnosti daňového subjektu spočívající v tom, že si měl ve svém zájmu zajistit důkazy, kterými by byl schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat. Volba důkazních prostředků je při tom na daňovém subjektu. Nezajistí-li si daňový subjekt dostatek důkazních prostředků k prokázání nároku na odpočet daně, nemůže být v dobré víře ohledně toho, zda v budoucnu unese své důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti tohoto nároku.

10. Žalovaný následně v části napadeného rozhodnutí, týkajícího se aplikace právního základu na daný skutkový stav předestřel na stranách 7 – 9 napadeného rozhodnutí konkrétní pochybnosti správce daně o přijetí zdanitelného plnění žalobkyní tak, že tyto pochybnosti vyplývaly z předložených daňových dokladů, na nichž nebyl dostatečně specifikován předmět plnění ani jejich rozsah, nebyly podepsány stejnou osobou, na soupisech provedených prací byly zaměněny role přejímajícího s předávajícího, dodavatel žalobkyně měl pouze virtuální sídlo, neměl zaměstnance, neměl provozní sídlo, nezveřejňoval účetní závěrky, docházelo k převodům obchodního podílu na jinou osobu, která měnila název obchodní korporace, jednatelka pak udávala místo svého pobytu na Úřadu městské části Praha 14, dodavatel žalobkyně nebyl pracovní agenturou a nebyl registrován v seznamu plátců České správy sociálního zabezpečení. Žalovaný rovněž popsal podrobná zjištění k tomu, jak byla navázána obchodní spolupráce žalobkyně s dodavatelem Walnut Business s. r. o. a jak fungoval jejich obchodní vztah.
11. Žalovaný za výchozí skutkový základ převzal informace a další důkazní prostředky, které měl správce daně z dalšího daňového řízení, které k obdobnému plnění, nejen od dodavatele Walnut Business s. r. o., ale také od dalšího dodavatele FALKO POINT s. r. o., probíhalo ohledně zdaňovacího období října 2019. Správce daně tak ostatně učinil i v důsledku poukazu žalobkyně v její reakci ze dne 5. 5. 2022 na výzvu správce k období června 2019 a v souvislosti s jejím dalším vysvětlováním, že dostatečnou dokumentací osvědčila dodavatelský vztah s Walnut Business s.r.o., přičemž poukázala právě na existenci důkazních prostředků soustředěných již správcem daně v rámci daňové kontroly za měsíc říjen 2019. Správce daně, a tedy potažmo i žalovaný v napadeném rozhodnutí na str .9-10 předestřel

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zjištění vyplývající i z daňové kontroly DPH za měsíc říjen 2019, a to k jednáním mezi žalobkyní a jejími dodavateli, kdy z výpovědí zástupkyň žalobkyně a dodavatele Walnut Business s. r. o. nevyplývalo uzavření obchodních smluv s dodavateli, avšak smlouva o dílo Walnut Business s. r. o. předložena byla. Vyplývala také skutečnost, že zástupkyně dodavatele Walnut Business s. r. o. M. W. byla jen formálně právně dosazena do této společnosti, a o plnění pro žalobkyni nic nevěděla a žalobkyni neznala. Stejně tak žalovaný popsal, že ani z výpovědi svědkyně L. H., která měla přebírat jménem žalobkyně práce od obou dodavatelů žalovaný nezjistil konkrétní skutečnosti o spolupráci žalobkyně s těmito těmito korporacemi.

12. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí na str. 11-16 podrobně popsal zjištění vycházející právě z reakcí na 3 výzvy správce daně k prokázání přijetí zdanitelného plnění od společnosti Walnut Business s. r. o. , kdy na návrh žalobkyně a výslech svědků – jednatelky dodavatele paní M. W., paní K. jako zástupkyně společnosti FALKO POINT a pana A., který nebyl ze strany obou jmenovaných (a ani v průběhu celého daňového řízení) nikterak identifikován, nevyplývaly k předmětu a rozsahu plnění a jejich převzetí žalobkyní, případně ke koordinaci plnění žádné rozhodné skutečnosti. Žalovaný také popsal konkrétní překážky v doručování a v nemožnosti získat kontakty na uvedené svědky pro účely předvolání k výslechu, na to, že paní K. nebyla činná v obchodní transakci v rozhodných obdobích červnu 2019 a v červenci 2019. Kromě návrhů na výslech těchto svědků žalobkyně nepředložila žádné důkazní prostředky k dosavadním kontrolním zjištěním a setrvala na informaci, že plnění přijala od dodavatele Walnut Business s. r. o.
13. Žalovaný tedy vycházel z úkonů správce daně, z kontrolních zjištění a následně podrobně v napadeném rozhodnutí popsal průběh doplnění dokazování v odvolacím řízení. To spočívalo ve výslechu V. S., jednatelky společnosti Walnut Business s. r. o. v době uzavření Smlouvy o dílo ze dne 1. 5. 2019, který takovéto obchodní ujednání popřel s tím, že podpis na smlouvě je padělaný a že úklidové služby neposkytoval. Žalovaný ověřoval i podíl jiné osoby E. G. na poskytovaných pracích pro hotel Olympik, u jednatelky žalobkyně vyžadoval seznam pracovníků dodavatele, kteří měli provádět úklidové a pomocné práce, přičemž na tento požadavek žalobkyně nereagovala. Žalovaný rovněž uskutečnil jednání s jednatelkou žalobkyně, jeho průběh zachycuje protokol ze dne 6. 12. 2022. Toto jednání však přineslo jen obecná tvrzení k předmětu plnění a komunikaci s dodavatelem s tím, že komunikace s dodavatelem ohledně koordinace prací byla vedena toliko telefonicky či osobní domluvou a rovněž objednávky a požadavky byly zařizovány toutéž cestou. V Seznámení žalobkyně s výsledky doplněného dokazování byla žalobkyně znovu vyzvána k prokázání skutečného dodavatele předmětných plnění. Ta však setrvala na svém tvrzení, že splnila podmínky pro uplatnění nároku na odpočet dan ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH. Žádné jiné důkazní prostředky a podklady žalobkyně nedoložila.
14. Na základě souhrnu všech zjištění z daňových kontrol, žalobkyní předložených listin a doplněného dokazování v odvolacím řízení žalovaný podřadil zjištěný skutkový stav hodnocení a vypořádání odvolacích námitek podrobně na str. 16-25. Dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že jí předmětné plnění bylo dodáno v deklarovaném předmětu a rozsahu, že mu jej dodal tvrzený dodavatel, společnost Walnut Business s. r. o., resp, jiná osoba v postavení plátce DPH. Žalobkyně neprokázala, že uplatnila odpočet daně z předmětných plnění v souladu s ust. § 72 a 73 zákona o DPH.
15. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

III. Žaloba

16. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitky ve dvou žalobních bodech. Namítala nesprávnou aplikaci důkazního břemene a nepřezkoumatelnost rozhodnutí v hodnocení důkazů.
17. *Prvním žalobním bodem* žalobkyně mířila do *rozsahu svého důkazního břemene*. Vyjádřila přesvědčení, že s ohledem na předmět její činnosti (pronájem nemovitosti) po ní nelze spravedlivě požadovat, aby svá tvrzení o poskytnutých plněních dokazovala nad rámec již předložených důkazů, tedy prvotních daňových dokladů, smluvní dokumentace a výkazů provedených služeb. Žalobkyně rovněž uvedla, že nad rámec těchto dokladů navrhla důkaz výslechem svých zaměstnanců a statutárních orgánů, jakož i zástupců dodavatelských subjektů.
18. Žalobkyně provedla v době uskutečňování obchodního vztahu běžnou prevenci a nedošla k podezření ohledně důvěryhodnosti dodavatelského subjektu Walnut Business s. r. o. jako dodavatel. Žalobkyně podotkla, že k zrušení registrace plátce společnosti Walnut Business s. r. o. a jejímu vedení jako nespolehlivé osoby došlo až více než 3 roky po provedení plnění, tudíž v době předmětného plnění nebyly žalobkyni známy jakékoli skutečnosti podryvající její důvěryhodnost.
19. Podle žalobkyně v případě, kdy splnila formální náležitosti pro uplatnění odpočtu DPH, neodpovídá prokazování fakticity plnění poskytnutých služeb v tvrzeném rozsahu po 2 letech běžné podnikatelské praxi v České republice. Judikatorní závěry, na které odkazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, nelze uplatňovat paušálně, když se míra obsáhlosti dokumentace v různých odvětvích liší.
20. Žalobkyně je názoru, že žalovaný napadeným rozhodnutím dotváří další podmínky pro odpočet DPH, které nemají oporu v zákoně, což je v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a je proto důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
21. *V druhém žalobním bodě* žalobkyně namítala, že žalovaný *hodnotil důkazy nepřezkoumatelným způsobem*. Je názoru, že žalovaný se snažil jí předložené důkazy zeslabovat a dokazování vedl tak, aby různými způsoby zpochybňoval tvrzení a důkazy žalobkyně, nikoliv tak, aby prokázalo skutečnosti vedoucí k objasnění věci. Žalovaný dle názoru žalobkyně hodnotil provedené důkazy paušalizovaně, akcentoval tvrzené rozpory v některých dílčích skutečnostech, aniž by řádně a korektně posuzoval důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a především pak aniž by jednotlivým důkazům přisoudil adekvátní míru důležitosti. Pro příklad žalobkyně uvedla, že jí není zřejmé, na základě čeho vyhodnotil žalovaný předložené měsíční soupisy provedených pomocných prací jako neurčité, když termíny „*spol. prostory PVC*“, „*spol. prostory-kober.*“, „*materiál, ochran.pomucky celkem*“ a „*úklidové práce hotel Central*“ dostatečně specifikují poskytnuté služby. V otázce vyhodnocení důkazů proto žalobkyně označila napadené rozhodnutí i za nepřezkoumatelné.
22. Z těchto důvodů žalobkyně soudu navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sdělil soudu, že trvá na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný nejprve zrekapituloval důkazy předložené žalobkyní, přičemž poukázal na to, že na daňových dokladech nebyl dostatečně specifikován předmět ani rozsah plnění, doklady neodpovídaly předloženým soupisům prací a byly podepsány různými osobami. Smlouva o dílo pak neobsahovala specifikaci poskytnutých služeb ani cen, které měly být konkretizovány v objednávkách, které žalobkyně však nepředložila. Dále žalovaný shrnul zjištění z provedených svědeckých výpovědí. Vyslechnutá jednatelka dodavatele M. W. uvedla, že žalobkyni nezná a nebyla přítomna žádným jednáním s ní, nevěděla nic o tvrzené spolupráci. Paní L. H., která přebírala provedené práce za žalobkyni, věděla, že dodavatelka poskytovala žalobkyni služby, ale neznala žádné další konkrétní skutečnosti týkající se této spolupráce. V. S., který byl jednatelem dodavatele Walnut Business s. r. o. v předmetné době, popřel podpis smlouvy o dílo se žalobkyní ze dne 1. 5. 2019, podpis označil za padělaný a popřel i poskytování úklidových prací. Pana A., který měl dle tvrzení žalobkyně s ní za dodavatele jednat, vyslechnuté osoby neznaly. Žalobkyně si neověřila jeho totožnost a navíc si ani nemohla, navzdory svému tvrzení, ověřit dodavatele v obchodním rejstříku, jelikož v dané době tento dodavatel v obchodní rejstříku zapsán nebyl. Správce daně také zjistil, že dodavatel neměl v dané době žádné zaměstnance, ani nebyl poskytovatelem agenturní práce, přestože dle smlouvy měl služby poskytovat výhradně svými zaměstnanci. Žalovaný shrnul, že svědecké výpovědi provedené na návrh žalobkyně přinesly zjištění buď pouze obecná, nebo dokonce vyvracející tvrzení žalobkyně. Vzhledem k řadě nesrovnalostí a skutečností vzbuzujících pochybnosti tyto důkazy v souhrnu neprokazují fakticitu uskutečněných plnění. V podrobnostech pak odkázal na body 46 až 62 napadeného rozhodnutí.

24. Žalovaný se nedomnívá, že by rozsah požadovaných dokladů byl nepřiměřený, žalobkyně má uchovávat doklady v takovém stavu, aby jí uskutečněné transakce zanechávaly tzv. auditní stopu, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61, a další. K námitce žalobkyně, že se liší míra dokumentace v různých odvětvích, žalovaný uvedl, že s tím v zásadě není ve sporu, ale že v případě žalobkyně byl problém spíše v kvalitě, než v kvantitě předložených dokladů. Ustanovení § 92 daňového řádu interpretuje důkazní břemeno v daňovém řízení, nezávisle na původu pochybností správce daně. Navíc nesrovnalost v předložené dokumentaci jsou skutečností, kterou žalobkyně ovlivnit mohla a jedná se proto okolnost, kterou jí lze přičítat k tíži.
25. *Druhý žalobní bod* žalovaný označil za značně obecně formulovaný. Žalovaný má za to, že všechny zjištěné skutečnosti v napadeném rozhodnutí řádně popsal a podrobně hodnotil. Žalobkyně v žalobě nijak nespecifikuje, jak jinak měl žalovaný skutečnosti hodnotit, proti závěrům žalovaného nepodává žádnou ucelenou protiargumentaci, kterou by opírala o skutková zjištění. Žalovaný tak hodnotí tento žalobní bod jako projev prostého nesouhlasu. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu upozorňující, že míra precizace žalobních bodů předurčuje rozsah soudního přezkumu (rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Žalovaný zopakoval svůj závěr, že žádný z důkazních prostředků nedokázal racionálně vysvětlit skutečnost, že žalobkyně podepsala smlouvu o dílo se společností, jejíž název neodpovídal názvu uvedenému v obchodním rejstříku a která dle živnostenského rejstříku neměla oprávnění k poskytování nabízených služeb, přičemž za tuto společnost vystupovala osoba, která pravděpodobně nebyla vůbec oprávněna za ni jednat a jejíž znalost nepotvrdil žádný z vyslechnutých svědků ani žádný z jednatelů společnosti, za kterou měla tato osoba jednat. K příkladu žalobkyně, že žalovaný označil za neurčité měsíční soupisy prací, žalovaný upozornil, že za neurčité označil daňové doklady, které těmto soupisům ani

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

neodpovídaly, což je podle něj logický a přezkoumatelný popis nesrovnalosti, kterou žádné další důkazy nedokázaly vyjasnit.

26. Žalovaný shledal všechny žalobní námitky nedůvodnými a soudu navrhl, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.Posouzení věci městským soudem

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů, jimiž je soud vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

28. Žaloba není důvodná.

29. V dané věci spor mezi účastníky řízení spočívá v posouzení zákonnosti aplikace právního rámce daného zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), daňovým řádem a četnou judikaturou správních soudů i Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) na skutkový stav, tj. konkrétně, zda žalobkyně unesla důkazní břemeno a prokázala oprávněnost svého nároku na odpočet DPH za zdaňovací období měsíců června a července 2019 na základě daňových dokladů vystavených na plnění, která měla přijmout a dle Smlouvy o dílo ze dne 1. 5. 2019.

30. Námitka žalobkyně spočívá ve výhradách vůči posouzení důkazní povinnosti správce daně a v nerespektování důkazních prostředků, jimiž dle jejího názoru, žalobkyně prokázala nárok na odpočet daně.

31. Soud vyšel z následující vnitrostátní právní úpravy a pravidel dokazování nároku na odpočet DPH:

Podle § 72 odst. 1 ZDPH, ve znění účinném v rozhodné době je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění.

Podle § 73 odst. 1 ZDPH ve znění účinném v rozhodné době mezi podmínky nároku na odpočet daně náleží povinnost daňového subjektu mít daňový doklad.

Podle § 73 odst. 5 ZDPH ve znění účinném v rozhodné době neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.

32. Posouzení nároku žalobkyně na odpočet DPH se odvíjí od způsobu prokazování skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, tedy i ověření správnosti žalobkyní uváděných údajů v daňovém přiznání a oprávněnosti vystavených daňových dokladů. Prokazování nároku v daňovém řízení se řídí zásadami důkazního břemene vymezenými v § 92 a násl. daňového řádu.

33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

evidenci, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

34. Podle ustanovení § 8 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.
35. Soud přezkum napadeného rozhodnutí k žalobním námitkám, týkajícím se v podstatě hodnocení důkazů, vedl směrem k posouzení, zda skutkový stav zjištěný správcem daně byl podroben náležitému hodnocení důkazů a právnímu posouzení v souladu se zásadou rozložení důkazního břemene dle zákona a četné judikatury soudů.
36. Podle citovaných ustanovení zákona o DPH, směrnice 2006/112 i dle stávající správní judikatury je k uplatnění nároku na odpočet DPH nutno splnit podmínky jak hmotněprávní tak formální povahy. Hmotněprávní podmínky jsou splněny, pokud daňový subjekt, který je plátcem daně, přijal zboží nebo služby jemu poskytnuté rovněž osobou povinnou k dani a na výstupu je použil pro účely uskutečnění jeho zdanitelných plnění. Hmotněprávní podmínky nároku se prokazují zásadně daňovým dokladem. Uvedení dodavatele na faktuře týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu, k nimž je uplatňován nárok na odpočet DPH, je formální podmínkou uplatnění tohoto nároku. Jestliže není pochyb o tom, že jsou splněny jak hmotněprávní, tak formální podmínky nároku na odpočet daně, nelze nárok na odpočet daně odepřít. Jinak tomu může být v případě, kdy formálně předložené doklady nejsou dostatečně průkazné nebo se vyskytnou okolnosti, které skutečnosti v dokladech uvedené zpochybňují, a není dostatečně prokázáno, že formální daňové doklady jsou podloženy reálným plněním, které je hmotněprávní podmínkou nároku.
37. Správci daně tak někdy může, ale někdy nemusí postačovat jen vystavená faktura a další listiny, ale zohledňuje i další poznatky a okolnosti, které plnění provázejí, a může tak vést dokazování potřebné pro ověření nároku na odpočet daně.
38. Správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu aplikaci důkazního břemene v daňovém řízení judikovaly již v řadě svých rozhodnutí. Vyložily, že prokázání daňových tvrzení (zde nárok žalobkyně na odpočet DPH) *je předně na daňovém subjektu*. Plátce je povinen podat daňové přiznání a prokázat nárok na odpočet DPH příslušným daňovým dokladem. Tím je zahájeno řízení vyměřovací, v němž je správce daně nejen oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejuplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Správce daně je za tímto účelem oprávněn ověřovat přiznanou daňovou povinnost, její správnost a reálnou podloženost v rámci údajů uvedených v daňovém přiznání, za jejichž správnost ovšem v daňovém řízení nese odpovědnost daňový subjekt. Správce daně v případě, kdy nemá pochybnosti o správnosti daňového přiznání, vyměří daň podle údajů daňového přiznání, aniž by se musel obracet na daňový subjekt s výzvou k prokázání údajů v daňovém přiznání, nebo užít jiných prostředků ověřování či prověřování daňové povinnosti daňového subjektu. V takovém případě mu postačují listinné podklady (daňové tvrzení, daňové doklady, případně jiné listiny k němu připojené). Nicméně v případech, kdy správci daně vzniknou pochybnosti o správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání, jako tomu bylo v tomto případě, je oprávněn i povinen ověřovat správnost přiznané daňové povinnosti, přičemž tak činí prostředky a postupy, které mu zákon stanoví, tj. zejména vyhledávací činností, místním šetřením či daňovou kontrolou. V souzené věci se tak stalo v rámci daňových kontroly zahájených správcem daně dne 16. 3. 2021 za měsíc červen 2019 a dne 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

5. 2022 za měsíc červenec 2019 při nichž vznikly na základě dokladů předložených žalobkyní pochybnosti správce daně o tom, že zdanitelná plnění proběhla tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech.

39. Jak v této věci vyplývá ze Zpráv o daňových kontrolách za zdaňovací období červen 2019 a červenec 2019, pochybnosti správce daně znikly u plnění na vstupu, když správce daně zjistil zejména neúplnosti a nesrovnalosti ve spojení Smlouvy o dílo ze dne 1. 5. 2019 uzavřené mezi žalobkyní jako odběratelem a společností Wolnut Business, s. r. o. jako dodavatelem, s daňovými doklady a Soupisem provedených pomocných prací, když z nich nebylo možné dovodit a ověřit konkrétní rozsah poskytnutých plnění v souvislosti s jejich hodnotou, tedy na daňových dokladech uvedenou cenou konkrétních plnění jako základu pro účely DPH na vstupu. Soud ze správního spisu ověřil, že Smlouva o dílo uzavřená mezi žalobkyní a Walnut Business s. r. o., jímž byly pomocné a úklidové práce, v článcích II.a III. obsahuje ujednání, že konkrétní plnění mělo vyplývat z objednávky v rámci daného měsíce a že cena podle skutečných nákladů vyplyne až z fakturace za odvedený výkon, a to právě v souvislosti s objednávkou. Dodavatel se zavázal realizovat dílo výlučně prostřednictvím vlastních kmenových zaměstnanců na základě jím uzavřených pracovních smluv. Podle čl. V. smlouvy k předání a převzetí díla mělo dojít až po odsouhlasení kvality dodávky. Smlouva o dílo tedy obsahovala jen obecná, rámcová ujednání, na která měly navazovat postupy konkretizující předmět, rozsah, místo a čas vykonaného plnění, odsouhlasení provedení práce a navazující fakturace ceny plnění. Z daňových kontrol a i z obsahu správního spisu vyplývá smluvní dokumentace s odběrateli žalobkyně, pro něž měla žalobkyně vykonávat pomocné a úklidové práce (hotely, provozovny), v rámci nichž tak měla využít plnění od dodavatele Walnut Business s. r. o., a v jednom případě na základě rovněž toliko obecně formulované smlouvy z r. 2017 (pro hotel Olympik), a to plnění v zajištění úklidu společností Bertex s. r. o. Šlo tedy obsahově jen o rámcovou smlouvu, na základě níž měla společnost Walnut Business s. r. o. jako dodavatel poskytovat žalobkyni práce pomoci a úklidu, a žalobkyně by měla nárok na odpočet daně z těchto přijatých plnění, pokud by tyto práce byly specifikovány v objednávkách, předvídaných smlouvou a rovněž v daňových dokladech, vystavených na základě těchto objednávek, v nichž by byla uvedena cena odpovídající předmětu a rozsahu objednaných a rovněž převzatých plnění. Takovou ucelenou a navazující dokumentaci však správce daně v žalobkyní předložených dokladech neshledal a nevyplývala ani s výpovědi jednatelky žalobkyně O. K. ze dne 6. 12. 2022 do protokolu, která uvedla, že veškeré objednávky a požadavky byly zařizovány telefonickou či osobní domluvou, nadto ze strany dodavatele s paní M. W. a panem A. Ze zjištění správce daně při daňových kontrolách za měsíce červen a červenec 2019, ale ostatně i za měsíc říjen 2019 využitých nadto i se souhlasem (odkazem) žalobkyně a dále z doplněného dokazování v odvolacím řízení v této věci výsledkem svědků, vplynuly další pochybnosti ohledně osob, které měly zastupovat dodavatele. Soud z protokolu ze dne 16. 11. 2022 o svědecké výpovědi V. S. (jednatel žalobkyně v době od 21. 3. 2018 do 17. 6. 2019, tj. v době podpisu Smlouvy o dílo) ověřil, že tento svědek jako jednatel uvedenou smlouvu nepodepsal, úklidové služby neposkytoval, pana A. údajně jednajícího za dodavatele neznal a s ohledem na to, že v době uzavření smlouvy o dílo společnost dodavatele nefigurovala ani v obchodním rejstříku, vyjádřil, že šlo o padělání podpisu. Soud vycházející z úředních záznamů, (ze žádosti o součinnosti, výzvy k poskytnutí údajů) k osobě a pobytu M. W., jako jednatelky Walnut Business s. r. o., dále z protokolu správce daně o výsledku svědkyně M. W. ze dne 15. 3. 2022 a z protokolu o výsledku svědkyně L. H. jako osoby, která měla přebírat plnění od dodavatele Walnut Business s. r. o. seznal jako zcela opodstatněné pochybnosti správce daně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

o předmětu a rozsahu plnění od tohoto deklarovaného dodavatele. Výpověď svědkyně L. H. nepotvrdila nic jiného než, že na místo prací a úklidu se dostavily nějaké osoby (ženy), nespécifikovala však dodavatele ani koordinaci plnění s tím, že se již na nic nepamatuje. Výslech svědkyně M. W. potvrdil jen, jakým způsobem byla, bez jakýchkoliv známek a provozního zapojení do aktivit dodavatele dosazena na funkci jednatele. Svědkyně uvedla jen příkladmo některá místa uklidových prací, názvy hotelů si nepamatovala, ke koordinaci pracovníků a jejich identifikaci neuvedla žádné údaje s tím, že se o to nestarala. Koordinaci výkonu pomocných a úklidových prací nepotvrdila ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2022 ani jednatelka žalobkyně O. K., která sice uvedla, že do kordinace pracovníků a prováděných prací byla zčásti zapojena společnost Bertex s. r. o. (viz výše zmíněná smlouva se žalobkyní), nicméně jakým způsobem byl tento proces spolukontrolován, jaké z něho vyšly zápisy či výsledky o provedených pracech, tedy o kvalitě a objemu dodaného plnění ve smyslu čl. V. Smlouvy o dílo nebylo zdokumentováno a není ze spisu patrné.

40. Uvedené skutečnosti jednoznačně prokazují nedostatky, nesrovnalosti a chaotičnost spolupráce mezi žalobkyní, deklarovaným dodavatelem a naprostý nedostatek průkazu okolností, které měly poskytování sjednaných prací provázet. Výpovědi jednatelky žalobkyně, výslechy svědků nejasnost totožnosti, zapojení pana A., zčásti společnosti Bertex s. r. o. a případně i pana G. zmíněného jednatelkou žalobkyně v jejím vyjádření jako osoby vypomáhající u plnění pro hotel Olympik spíše umocnily pochybnosti správce daně o přijatých plněních od Walnut Business s. r. o. Nesvědčily o zastoupení a navázání spolupráce mezi žalobkyní a dodavatelem věrohodným způsobem, neboť způsobilost osob jednat za tyto společnosti nebylo patřičnými oprávněními prokázáno, současně byla spolupráce s dodavatelem bagatelizována tím, že rozsah prací a cena nebyly dostatečně potvrzeny objednávkami a kvalita převzatých prací nebyla ze strany žalobkyně průkazně ověřována. Jak ze správního spisu vyplývá, správce daně i žalovaný oproti tomu vyvinuli značnou aktivitu k došetření faktického stavu deklarovaných plnění, ověřovaly fungování žalobkyně a jejího dodavatele za účelem zjištění, které nevyplývalo z předložených listin, t.j. zda sporné plnění mohla dodat společnost Walnut Business s. r. o. také i z předmětu jeho činnosti, zázemí pracovníků a tedy způsobilosti sjednané plnění dodat. V tomto směru správní orgány zjišťovaly i další přídatné skutečnosti, jako např. virtuální sídlo dodavatele, neexistenci zaměstnanců a pracovních smluv deklarovaných jen formálně ve Smlouvě o dílo, častou výměnu statutárních orgánů obou stran bez jednatelských a provozních znalostí, nezveřejňování účetních uzávěrek dodavatele a konečně i potvrzení likvidátora společnosti Walnut Business s. r. o., že pro účely likvidace se mu nepodařilo zajistit účetní a jiné doklady společnosti. Soud k tomu uvádí, že jde o skutečnosti doprovázející hlavní rozhodné zjištění o neprůkaznosti předmětu a rozsahu deklarovaných plnění, stejně tak jako doprovodné zjištění o neobvyklém toku peněžních prostředků na bankovním účtu dodavatele, kdy správce daně zachytil neobvyklou bezprostřední vybraní připsaných peněžních prostředků v hotovosti z účtu a na účtu žádné důkazy o případných nákladech na provozní činnost.
41. Uvedená rozsáhlá zjištění správce daně i žalovaného postačovala k opodstatněným a kontrolními zjištěními podloženým pochybnostem správce daně o tom, jaký předmět a rozsah služeb dle Smlouvy o dílo byl skutečně faktickým předmětem plnění od společnosti Walnut Business s. r. o. v jakém čase, místě a za jakou cenu, případně jak se na těchto službách – subdodávce pro odběratele žalobkyně podílela sama a v jakém rozsahu její dodavatel. Nicméně nevyjasnění těchto služeb dle Smlouvy o dílo a vystavených faktur a nedostatek konkretizace prací pro žalobkyni na základě absence objednávek, např.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

harmonogramu prací i náležitého průkazu jejich převzetí oprávněnými osobami s obezřetností co do kvality i ceny plnění opodstatněně založilo pochybnosti správce daně o přijetí zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno, zejména o rozsahu těchto prací významného pro určení hodnoty plnění a tím i základu pro nárok na odpočet daně v uplatněné výši.

42. Pochybnosti správce daně nemohly vyvrátit Soupisy provedených pomocných prací za měsíce červen a červenec 2019, které v souhrnu za uvedené měsíce a jen v částečné konkretizaci nebylo možné spárovat s vystavenými daňovými doklady, kterých je za tyto měsíce celkem 12. Žalovaný dostatečně konkrétně ve Zprávách o daňových kontrolách a v souladu s obsahem těchto Soupisů ve spise zhodnotil, že tyto soupisy sice představují určitou měsíční evidenci plnění, avšak nikoliv v požadované průkaznosti dle jednotlivých fakturačních dokladů. Stručně řečeno absence průkaznosti toho kterého plnění v souvztažnosti : konkrétní plnění (případně smlouvou avízovaná objednávka) – faktura – cena, nadto při neúplnosti u některých položek co do místa plnění a druhu či předmětu a rozsahu úklidu tak, jaky tyto nedostatky byly zjištěny dle Zpráv o daňových kontrolách, nemohly v pochybnosti správce daně vyvrátit.
43. Správce daně, jehož tížilo důkazní břemeno, jak bylo výše vyloženo, svou důkazní povinnost splnil. V naprosté dostatečnosti zjištěných skutečností prokázal své pochybnosti o předmětu žalobkyní přijatých plnění v deklarovaném rozsahu a ceně.
44. Nadále tak bylo na žalobkyni, a správce daně i žalovaný ji k tomu četnými výzvami (ze dne 20. 4. 2022, ze dne 12. 7. 2022, ze dne 29. 6. 2022 vyzval a dále sděleními o dosavadním výsledku kontrolních zjištění ze dne 21. 7. 2022 a ze dne 9. 8. 2022 ji seznámil s výsledkem daňových kontrol včetně hodnocení zjištěných důkazů. Žalovaný tak učinil i po doplněném dokazování v Seznámení ze dne 13. 6. 2023. Ze správních spisů k oběma zdaňovacím obdobím vyplývá, že žalobkyně na uvedené úkony správce daně reagovala tím, že předložila Smlouvu o dílo ze dne 1. 5. 2019, daňové doklady, smlouvy a přehledy vyúčtování s odběrateli žalobkyně a Soupisy provedených pomocných prací dodavatelské společnosti. Dále reagovala na výzvy správce daně toliko poukazem na důkazní prostředky soustředěné již v daňovém řízení ohledně zdaňovacího období října 2019 a návrhem výslechu svědků. Ty výslechy svědků, které se konaly (svědkyně M. W. a L. H. a V. S.), nevnesly do řízení žádnou výpovědní hodnotu a u těch, které se neuskutečnily (výslech paní K. ze zcela jiné společnosti FALKO POINT s.r.o. nesouvisející z předmětnými zdaňovacími obdobími a pana A., osoby dostatečně neidentifikované) žalovaný nepotřebnost či nemožnost výslechu odůvodnil.
45. Žalobkyně tak v daňovém řízení, ostatně jako i v podané žalobě, setrvala pouze na obecných tvrzeních, že přijetí deklarovaných zdanitelných plnění prokázala dostatečnými listinnými důkazy.
46. Žalobkyně v podané žalobě nezpochybňuje, jakými důkazními prostředky byl skutkový stav prokazován žalobkyní a zjišťován žalovaným, ani to, co bylo obsahem provedených důkazů. Sporné mezi účastníky řízení však bylo vyhodnocení žalobkyní předložených důkazů ve srovnání s pochybnostmi správce daně dle právního rámce vymezeného žalovaným a v souladu se zásadou rozložení důkazního břemene, tj. v souladu s tím, kdo a kdy prokazuje skutečnosti rozhodné pro uznání nároku na odpočet DPH.
47. Pokud u správce daně vzniknou pochybnosti o správnosti daňového přiznání, stíhá jej zásadní povinnost vymezená v § 93 odst. 5 daňového řádu prokázat existenci skutečností

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. I v tomto případě zůstává břemeno tvrzení, ležící na daňovém subjektu stále zachováno, pouze v rozsahu skutečností, které vyvolávají pochybnosti správce daně o správnosti údajů daňového přiznání, se v mezidobí přenáší důkazní břemeno na správce daně. V tomto rozsahu je na správci daně, aby prokázal skutečnosti *v této fázi řízení* vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně nemá podle zákona povinnost vyvracet tvrzení žalobce „nade vší pochybnost“, neboť k takovému prokázání by mohlo dojít jen po zevrubném dokazování vlastní daňové povinnosti plátce správcem daně, což není možné, neboť správce daně nezná veškeré okolnosti dodávek zboží a služeb a není to ani smyslem a úkolem daňového řízení. Ze strany správce daně tedy nemůže jít o důkaz daňové povinnosti plátce, břemeno tvrzení, ale též povinnost toto tvrzení doložit – břemeno důkazní leží stále na plátcu a nekončí předložením daňového přiznání, případně jiných listinných podkladů s tím, že nadále správnost těchto dokladů bude prokazovat jen správce daně. To však neznamená, že skutečnosti vyvracející správnost údajů plátce mohou vzejít z libovolných tvrzení finančních orgánů, nýbrž musí mít oporu v opodstatněných zjištěních zdokumentovaných v daňovém spise. Správce daně v souzené věci neuplatnil libovolná tvrzení a svůj postup k ověření přijatých zdanitelných plnění ve spise zdokumentoval a v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil.

48. K podané žalobě je předně třeba upozornit na to, že žalobkyni nebyl uznán nárok na odpočet daně pouze na základě pochybností správce daně, ale zásadně v souvislosti s tím, že k řadě těchto pochybností nebyly z její strany předloženy dostatečně vypovídající důkazy tak, aby pochybnosti správce daně neobstály a byly vyvráceny. Podle soudu bylo rozhodné, že mnohá zjištění správce daně spolu s nedostatečnou výpovědní hodnotou Smlouvy, faktur, svědeckých výpovědí a nepřirazeným a zčásti nekonkrétním Soupisem provedených prací způsobilo, že správce daně zpochybnil věrohodnost, správnost a úplnost účetnictví a žalobkyně jiným způsobem faktické přijetí plnění neprokázala.
49. Na žalobkyni nebyly požadovány skutečnosti jiné, než které o přijetí zdanitelných plnění znala ona sama (druh plnění, čas, místo a rozsah a osobu dodavatele). Žalobkyně nebyla zatěžována vyžadováním nadměrného důkazního standardu nad rámec jí předložených listin a neobvykle po dvou letech běžné podnikatelské praxe, jak namítá v žalobě. Žalobkyni dle zákona tíží břemeno důkazu a pro účely případného osvědčení její daňové povinnosti je jen v jejím zájmu, aby si zajistila a podržela určitou důkazní stopu pro účely prokázání svého daňového tvrzení. Nepřesvědčuje ani její námitka ověření spolehlivosti dodavatele Walnut Business s.r.o. z veřejných rejstříků. Toto její tvrzení nemá oporu ve spise, když v době uzavření Smlouvy o dílo nebyl tento dodavatel zapsán v obchodním rejstříku a nedostatek zájmu či prokázaná neopatrnost žalobkyně s kým jedná při převzetí smluvních závazků, svědčí o nevážném přístupu k obchodním podmínkám a potažmo k daňovým souvislostem. Soudní judikatura ustáleně vyslovuje, že je na daňovém subjektu, aby zachovával určitou obezřetnost, a to nejen pro účely nároku na odpočet daně, ale také ve vlastním podnikatelském zájmu kontroly fakticity a rozsahu plnění, které přijímá, a jeho ceny, kterou za to platí.
50. Soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, jelikož nepředložila relevantní důkazní prostředky, které by prokazovaly, že jí byly fakturované

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

služby poskytnuty společností Walnut Business s. r. o., jak bylo jediné žalobkyní deklarováno nebo případně i jinými dodavateli, které k výzvě správce daně neoznačila a ani neuvádí. Žalobkyně v žalobě toliko zpochybňovala unesení důkazního břemene správcem daně, s čímž se soud s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti neztotožňuje.

51. Soud jen doplňuje to, o čemž pojednal v rozhodnutí i žalovaný, asice, že z důvodů okolností případu žalobkyně nelze na danou věc aplikovat ani rozsudek SDEU ve věci *Kemwater ProCHemie C 154/20*, v níž SDEU, v jehož sledu následně Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu č. j. 1 Afs 334/2017-208 ze dne 23. 3. 2022 judikoval, publ. v právní větě, že *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně.“*
52. Uvedená judikatura nedopadá na předmětný skutkový stav, když z okolností tvrzených žalobkyní a zjištěných žalovaným nepřicházelo z důvodu neprokázání jiného dodavatele žalobkyně ani prověření, zda je případně jiný dodavatel žalobkyně plátcem daně. Žalobkyně žádné jiné dodavatele, kromě deklarovaného na daňových dokladech ve vztahu k předmětným plněním neoznačila a neuvedla a žalovanému z průběhu dokazování nevypluly žádné údaje, které by správce daně samotného měly vést k ověření plátcovství daně u jiných dodavatelů. Řízení v této věci se tak ocitlo toliko v situaci důkazní nouze k průkazu faktického přijetí zdanitelného plnění od společnosti Walnut Business s. r. o., jeho konkrétního předmětu a jeho rozsahu.
53. Shora uvedené skutečnosti a naprosto konkrétní a zevrubný obsah napadeného rozhodnutí, vycházející z dostatečného dokazování a hodnocení důkazů nesvědčí ani o důvodnosti druhého bodu žaloby o paušalizaci hodnocení důkazů a tím i nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Napadené není nepřezkoumatelné, neboť nevykazuje znaky nepřezkoumatelnosti dle ustálené judikatury správních soudů. Podle této judikatury jsou nepřezkoumatelná taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, zde v namítaném hodnocení důkazů, oproti tomu nelze považovat situaci, kdy žalovaný oproti žalobkyni zaujme jiný náhled na přínos a výpovědní hodnotu důkazů v rámci zásady volného hodnocení důkazů. Nesouhlas žalobkyně s takovým hodnocením nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
54. V souzené věci je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé a bylo srozumitelně vyhodnoceno, z jakých konkrétních (nikoliv paušálních) zjištění žalovaný po doplnění dokazování vycházel, jak tyto důkazy zhodnotil pro účely posouzení zákonných podmínek nároku na odpočet daně. Oproti tomu to byla žalobkyně, která pouze paušálně odkazovala na splnění nároku na odpočet daně, což prokazovala listinami s nedostatečnou výpovědní hodnotou o přijetí deklarovaných plnění. Paušalizace jejich námitek, bez porozumění tomu, že přijatá plnění musejí být v jejich předmětu, rozsahu a ceně doložena patřičnými a souvisejícími doklady, vysvítá nejen z jejich reakcí na výzvy správních orgánů v tomto daňovém řízení, ale i z jen obecných tvrzení v podané žalobě. Žalobkyní uváděný toliko jediný konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

příklad druhů prací v Soupisech provedených pomocných prací tak již není způsobilý vyvrátit závěry napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí a zejména velmi precizně vypořádaných nesrovnalostí v údajích z těchto Soupisů ve Zprávách o daňových kontrolách proto bylo náležitě konkrétně (a nikoliv paušálně) vyhodnoceno, z jakých důvodů tyto Soupisy důkazně neobstály. Žalobkyně ostatně byla s hodnocením důkazů v Seznámení s výsledky kontrolních zjištění i se Zprávami o daňových kontrolách seznámena.

55. Ze všech h shora uvedených důvodů Městský soud v Praze proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. podanou žalobu jako jako nedůvodnou zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. června 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.